

ЗИМА ВЪ ЦИГАНСКАТА МАХЛА

(Цигански романсъ)

На „Татарли“ и „Клементина“,
у кръчмата на Надовъ Крумъ,
срѣдъ шеметенъ и дрѣзгавъ шумъ,
седи Хасанъ и пие вино.

Край него младата Керима
играе нѣкакъвъ кючекъ,
а вѣнъ танцува пухкавъ снѣгъ
и пѣе ледената зима.

Керима съ бѣлитѣ шалвари
и съ чернитѣ — бадемъ — очи,
като съ разискрени лжчи,
сърдцето на Хасанъ обгаря.

Хасанъ ревниво я поглежда,
разнѣженъ, влюбенъ и съ меракъ
и, мѣтналъ тежко кракъ възъ кракъ,
до капка чашитѣ изцежда.

Не щешъ ли въ кръчмата пристига
и сѣда въ жгѣла Мехмедъ —
и къмъ Керима въ тозъ моментъ
поглежда подъ око и смига.

Хасанъ съглежда туй и скача
и, вмѣсто чудния кючекъ,
започва тамъ такъвъ кютекъ —
та чакъ столоветѣ подскачатъ. . .

Следъ малко гледашъ и се смѣешъ
(въ очитѣ си не вѣрвашъ самъ),
седи Мехмедъ, седи Хасанъ,
а между тѣхъ Керима пѣе.